

supliment

Nr. 2 / 2010

www.tiuk.reea.net

TIUK!

K-AVEM
KEF

Tiuk! de primăvară

- cu kopilozaarii la înaintare -
e pe internet.

Copilotexte ale scriitorilor (și
nu numai), cu pozele lor din
copilărie,

AnkeTiuk pe aceeași temă
- șocol copilăriei, pagini
basarabene, poveștiuci pe
bune, A!!, dialoguri și cronici,
cinemaTiuk

și restul, k de obicei...

Toate pozele din capitolul de bază, KOPILOZAUR, sînt
din copilărie. Nu-i așa că vrei să-l vezi pe Șerban Foartă
în copilărie? Pe Ruxandra Cesereanu, Daniel Pișcu, Dan
Lungu, Emilian Galaicu-Păun, Harry Tavitian, Liviu
Ioan Stoiciu, Ioan Es. Pop, Moni, Mitoș, Gheo, Tolici,
Esinencu, Robert Șerban, D. Iepure, Țuglea, Baștovoii,
Un Cristian, Flori, Vera, Manasia, Gamarț, Bolocan,
Caraman, Butnaru, Goma, Antonesei, Ioana Nicolaie,
Hrenciuc, Hălălău, Textier, Iancu, Antonescu, Giurca,
Perța, Dohotaru sau Harms? Păi, tiuk pe net!

Lectură plăcută & utilă, prieteni, (de)
oriunde tiukiți! - www.tiuk.reea.net

m . v k l v s k

Radu VANCU

E greu să scrii despre copilărie, cum e
greu să scrii despre fericire. Toți anii
acea când comunismul se pregătea să
moară (și tare greu mai moare, naiba să-l
ia...), în care știi sigur că făceai iernile
un frig de care și acum te zgribulești,
după cum știi la fel de sigur că erai trezit
relativ frecvent la orele mici ale nopții,
împreună cu frații și surorile mai mici, ca
să mergeți la coadă și să poată părinții (și
vecinii cărora le erați dați cu împrumut)
să cumpere mai multă carne sau mai mult
lapte sau mai multă făină – toți anii aceia,
așadar, sunt acum o mare pată blurată din
care singura zonă clară și cu rezoluție
mare e doar aceea în care o liotă de copii
joacă un meci infinit de fotbal în spatele
blocurilor gri. Asta a rămas din copilărie
– șocurile s-au dus, jocurile au rămas. (...)

Retrăiesc zi de zi copilăria cu fiul meu,
Sebastian, care face curând zece luni.
Deocamdată copilăria „bazală”, din care
teoria zice că nu va avea amintiri decât
dacă trece bine de optzeci de ani. Nu-i
copilăria mea, ce-i drept; însă e materia
primă a unor amintiri pe care, de
data asta, nu le voi uita, și-mi vor
fi infinit mai importante decât
amintirile copilăriei mele. Și e
o copilărie pe care eu trebuie
s-o fac fericită, eu trebuie
să fiu memoria selectivă, cu
sistemul ei imunitar alternând
homeopatic amnezia și
hipermnezia. Nu-i copilăria
mea, repet; dar e cea mai
bună copilărie a vieții mele.
Fără ea, n-aș fi fost niciodată
cu adevărat copil.

Radu VANCU

TIUK!

ăștia suntem:

Mihail Vakulovski
Alexandru Vakulovski
Dan Perjovschi
Carmina Vakulovski

**Alexandru
VAKULOVSKI**

Foc la bocanci!

Tătelu' bea, mămica face de mâncare, eu cu băieții sunt la fumat. Am reușit să-i fur lui tătelu niște țigări, am mai strâns niște chiștoace și acum suntem în grădină, fumăm *Doina* pe care le-am adus eu, *Belomor Kanal* pe care le-a adus Subota, *Astra* de la Sâșcă, *Nistru* de la Kirkea și chiștoace de la Paliku. Apare și Bașcalău cu *Cosmos*. Frate-meu e la fotbal, a vrut să mă ia și pe mine, dar i-am spus că vin imediat și am tăiat-o în grădină. Lui nu-i prea place să fumeze că l-a prins odată tătelu când i-a dat un chiștoc să-l arunce. L-a prins sub pat tușind, pufăind conștiincios. I-a tras câteva la cur, ca să știe. Ierarhia familiei ar fi cam așa: tătelu o educă pe mămica, mămica pe frate-meu și frate-meu pe mine. Numai în cazuri excepționale intervin și părinții în treburile mele. Tătelu e cel mai puternic și deștept om. Păcat că ești deștept, că ești un prost și un tâmpit, îi zice maică-mea când e supărată. Atunci tătelu o împoașcă cu farfurii, plăcinte, ce îi pică pe sub mână. Uneori mai nimerește. A doua zi, când e mahmur, mămica se răzbună, îl fugărește și îl bate la cap până el hotărăște că a venit timpul să mai scoată niște vin că: altfel, am să devin ca mă-ta... Tătelu când vine de la serviciu se apucă de băut și de citit. Are tot timpul la biroul lui, în bibliotecă, un borcan sau o cană mare de vin și o carte. Seara când obosește înjură toată lumea, se culcă, apoi se trezește și-i mai înjură încă o dată și tot așa. Sunt mândru de el. Nimeni nu are așa tată. Toată lumea se teme de el. Numai eu nu mă tem, că pe mine nu mă bate. Pe restul, lasă să-i bată, dacă-s proști... Când e beat mă ia pe genunchi și-mi povestește. (...) Lângă noi e o brigadă de tractoare.

Acolo lucrează și ghea Hrișa, tatăl lui Sfârla și ghea Vasile Subota, tatăl lui Subota. Tractoriștii fură motorină din brigadă și caută pe cineva cu care ar putea-o schimba pe vin. Asta fac toată ziua. Dacă nu găsesc – cumpără, oricum până când vine tata de la lucru sunt toți mangă. Lângă brigadă, chiar cum se termină grădina noastră, e un iaz. De obicei, când se întoarce tătelu de la lucru, mai aruncă vreun tractorist în iaz. Frate-meu are de suferit din cauza mea. Orice abatere de-a mea e considerată a fi din vina lui. Mămica îmi povestea că atunci când era mai mic și încă nu mă adusese pe mine, frate-meu i-a tot bătut la cap să cumpere un băiețel, să aibă și el cu cine se juca, așa cum fac toți copiii. Dar cum foarte rapid atenția tuturor a căzut asupra mea, el fiind neglijat și chiar impus să aibă grijă de mine – s-a ofțicat și a zis să mă ducă înapoi, că s-a săturat. Tătelu când m-a văzut a zis că nu-s al lui, că poate să mă ducă dracului. Dar după ce mi-am revenit, când toată lumea îi spunea că: vai!, ce tare seamănă cu Vasilici!, s-a răzgândit, a zis că

el cu mine se înțelege cel mai bine dintre toți, restul să se ducă-n mă-sa. Dar uite-l și pe tata. Trebuie s-o tăiem. Îngropăm țigările lângă rădăcină și ieșim din grădină. E înconjurat de mulți copii. Nu știu de ce lui îi place să discute cu mucoșii. Și lor le place. Râd împreună. În fața lor se îndreaptă un tractorist beat mort. În fond, nu-i chiar așa de frig, merge și de-o scăldătoare.

(restul - pe tiuk.reea.net)

Mihail VAKULOVSKI

FOOTOAPARATUL

Îl mîngîi pe Tarzan pe blană, îmi cuprinde piciorul cu labele din față și dă din cur.

- Scîrbosule!

I-a ieșit un belici roșu, îi trag un picior în burtă și mă duc să mă spal... mai bine mă duc la lac.

Alexandru și Mihail Vakulovski

- Tiu! Să nu te mai văd pe-aici, scîrbă!

Mama lu' Sașa m-a strigat și mi-a întins, peste gard, o piersică maaare, de care mănîncă numai Vladimir Ilici în "Abecedarul" lu' Sașa, care mi-a spus ieri că a învățat la școală o poezie foa-a-aarte frumoasă pe care a scris-o marele nostru poet Grigore Vieru, așa a zis Sașa: „Da, a fost copil și Lenin, / Da, a fost și el școlar / Și în geanta lui pe vremuri / A purtat abecedar”. Mare căcat, eu știu poezii și mai frumoase, pe care știu și să le cînt-descînt: „Plouă, plouă, / babele se ouă, / ouăle-s de lut, / babele se fut”. Ecoul de vizavi recită în continuare: „A citit cuvîntul m a m ă / Și duios l-a repetat, / Iar din mijlocul pădurii / Mamei flori i-a adunat”. Tata mi-a povestit cum am făcut primii pași, pași muzicali, cică. Mama era la școală, iar el

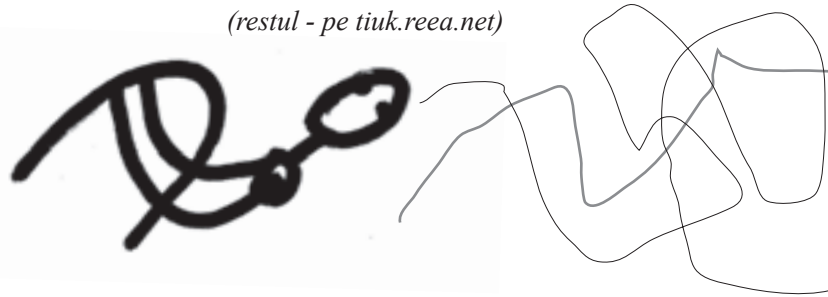
meșterea ceva la bucătărie, camera care mai tîrziu a devenit *camera copiilor*, vizavi de bibliotecă. Pe mine m-a lăsat în bibliotecă, mi-a înșirat niște firimituri pe-o pătură și era liniștit, știa că pînă nu le adunam pe toate nu mă lăsam. Era liniște-liniște și de-odată

s-a auzit fluierul meu de jucărie. Doar că fluierul se auzea tot mai aproape, tot mai tare. Pentru că eu veneam spre tata, suflînd în fluier și făcînd primii mei pași... în viață... pe propriile picioare... Nu mă tem deloc de cîini, da' deloc-deloc, oricît de mare și de rău ar fi cîinele. Eram foarte mic cînd m-a speriat un cîine. Ziceam doar „ama” și eram speriat, „ama-ama” și gata. Mama m-a dus la medici, n-aveam nimic, sănătos tun, dar toată ziua ziceam doar „ama-ama”. Pînă la urmă m-a dus la baba Chița, care a bodogănit o poezioară făcută doar din interjecții, a spus-o repede-repede, în timp ce m-a întins pe pat, cu capul pe pernă, iar sub pernă a turnat într-o lingură plumb topit, care s-a întărit pe loc într-un cățeluș pe care i l-a dat mamei.

- Copilul a fost speriat de-un cîine, iată. Gata, l-am descîntat și n-o să-i mai fie frică de cîini.

(restul - pe tiuk.reea.net)

Mișoș MICLEUȘANU

Anabela

- Domnule doctor, acum trei zile, fetița mea s-a plîns de dureri acute la ceafă. A dormit foarte rău, iar aseară, a leșinat în baie sărmana. A vomitat. M-am speriat tare de tot. Ce poate însemna asta?

- Păi, să vedem ce spune fetița. Anabela, povestește-mi te rog, când ai simțit prima dată durerea? Unde și cum?

- Am simțit durerea... Aici... Nu știu, sau nu... Ba nu, alaltăieri.

- Alaltăieri? Mămica ta spune că ți-a fost rău acum trei zile.

- Ea nu este mămica... Mămica mea a murit!

- Vai, Anabela... Cum poți spune una ca asta. Nu-i adevărat. N-o ascultați domnule doctor, eu sunt mama ei! Nu stiu de ce vorbește așa...

- Stați pușin doamnă... Lasați-o să vorbească. Trebuie să-mi dau seama de anumite lucruri... Povestește-mi Anabela, unde este mama ta?

- Mama mea este sub pămînt, adînc adînc... Acolo e întuneric, așa... Mai întuneric decît atunci când ții ochii închiși, mai frig decît noaptea cînd fugi prin pădure cu ochii închiși și cu degetele înghețate. Pînă la peretele de fier...

(Restul - pe tiuk.reea.net)

Mișoș Micleușanu

Constantin ACOSMEI

RELATAREA UNUI COPIL

Într-o zi stăteam la masă cu părinții mei. Eu mestecam de mai multă vreme o bucată de brânză goală, sfărâmicioasă și acră. Am încercat s-o înghit, strângînd din ochi, însă brînză mi s-a oprit în gîtlej. Am tușit încet, dar cînd am tras aer m-am înecat. Am început să horcăi și să icnesc, printre hohotele de plîns, zvîrcolindu-mă pe scaun. Mama s-a repezit și m-a luat în brațe, m-a înturnat cu capul în jos și a început să mă lovească cu pumnul după ceafă, pînă cînd am vărsat urlînd tot ce aveam în stomac. Apoi m-a așezat pe scaun, m-a șters pe la gură cu șorțul și mi-a dat să beau niște apă. Tatăl meu a mușcat niște pîine și niște slănină, a mestecat bine înghițitura, apoi a luat-o cu degetele și mi-a băgat-o în gură.

RELATAREA UNUI COPIL

Într-o zi, pe cînd molfăiam un biscuit uscat, un dinte din față a început să se clatine. Atunci l-am legat cu o ață, iar capătul ei l-am înnodat de clanța ușii. M-am așezat în genunchi, am închis ochii și am smuncit capul într-o parte. Ața întinsă a vibrat, am simțit o durere scurtă și apoi gura mi s-a umplut cu sînge cald, izvorît din gingia goală. Am deschis ochii și am văzut dintele înnegrit legănîndu-se încet, spînzurat de clanță. L-am dezlegat, l-am băgat într-un cocoloș făcut din miez de pîine, apoi am ieșit în ogradă și am încercat să-l arunc peste acoperișul casei. Cocoloșul s-a rostogolit pe țigle și s-a oprit în streășină.

RELATAREA UNUI COPIL

Într-o zi am avut musafiri. O doamnă m-a luat în brațe și m-a pupat. "Spune – cum te cheamă pe tine, cîți ani ai, al cui ești tu, bravo ție, să crești mare etc." Am fugit, m-am ascuns în șifonier și am așteptat. Cînd a trecut doamna prin cameră am împins ușa și am scos un țipăt lîngă picioarele ei. "Vai ce rău m-ai speriat, potlogarule, vino și scuipă-mi în sîn!" Doamna s-a aplecat, și-a lărgit cu mîna gulerul de la flanelă, și-a dat capul pe spate. Atunci mi-am frecat repede gingiile cu limba și saliva a izvorît, umplîndu-mi gura.

RELATAREA UNUI COPIL

Era întuneric beznă. Pe cărarea spre veceul din capătul grădinii mergea încet, cu pași mărunți, o femeie bătrînă. După ce a intrat în veceu, am ieșit tupilîndu-mă de după tufele de salcîm, unde mă ascusesem la pîndă, și am tras repede zăvorul ce închide ușa pe dinafară. Apoi am rupt-o la fugă pe lîngă gardul de sîrmă ghimpată.

Daniil HARMS

O fetiță a zis: „gvea”.

Altă fetiță a zis: „hfă”.

A treia fetiță a zis: „mbriu”.

Dar Ermacov varză de sub gard înfuleca,
Înfuleca și înfuleca.

Se pare că deja se făcea seară.

Motica s-a săturat să se joace în căcat și
a plecat la culcare.

Cernea o ploiță.

Porcii mazăre mîncău.

Rogozin se uita pe furiș în baia pentru
femei.

Senica o călărea pe Manica.

Iar Manica ațipea.

S-a întunecat cerul. Străluceau stelele.

Sub podea șobolanii sfîșiau un șoricel.

Dormi, băiețelul meu, și să nu-ți fie frică
de visele rele.

Visele rele sînt de la stomac.

George MUREȘAN

* * *

Băiatul se săturase, așa că ultima bucată de sandwich a lăsat-o pe masă și a dat să se ridice.

Intră maică-sa. Cum vine asta? Nu se lasă mîncarea în farfurie. Ia și mîncîncă. C-o fi, c-o păți. Nu există, maică-sa îl apucă de falcă și îl silește să înghită restul de sandwich. Apoi scoate din pungă un hamburger. Copilul se zbate, încearcă să scape. Dar maică-sa îl ține ca-ntr-un clește, în mîinile ei puternice. Îi bagă hamburgerul pe gît, aproape întreg. Copilul se îneacă, dar una-două sca-toalce îl încurajează să înghită totul. Urmează al doilea hamburger, apoi al treilea și al patrulea. Cu esofagul lărgit, aproape că nu mai simte trecînd *super*-ul, tresare cînd i se duce ca o gîlcă înspre stomac *deluxul*. Un pic are de furcă maică-sa cu *royal*-ul, care coboară greu. E nevoită să i-l îndese cu furculița, care alunecă și aproape o scapă, dar reușește s-o prindă la timp. A uitat ketchup-ul și maioneza, așa că le aruncă la rezezeală în urmă *royal*-ului, fără să le mai scoată din pliculețe. Foile de salată le vîră ca și cum ar fi șomoioage de hîrtie, pînă ce dispare tot verdele din cavitatea bucală. Știe că nu-i plac cruditățile, însă verdictul nutriționiștilor e implacabil: fac bine la digestie. Îl șterge pe la urechi cu gesturi rezezite și nu întocmai delicate, da' de, doar n-o să stea toată ziua după el. Copilul observă cu ochii bulbucați de groază cum maică-sa pregătește acum *gallon*-ul de cola. Un polonic de zahăr, zece cuburi de gheață cu elefanței ("un pahar de cola / mă menține treaz / este *cool* și rece / iar eu sunt viteaz" - așa sună spotul publicitar, acela cu copilul prezentatoarei de la ora 19, călare pe un elefanțel și cu o sabie de plastic în mîină). Copilul geme, nu reușește să se ridice, vrea să plîngă, produce un zgomot dezarticulat, care urcă crescendo. Mama pregătește pîlnia, o așează

George Mureșan

cu grijă, să nu-i ciobească iar un dinte, că ăștia din față nu mai sunt de lapte, și e mai bine să fie prudentă. Lichidul gîlgîie din belsug. Din cînd în cînd, se vede cîte un cubuleț de gheață umflînd mărul lui Adam în trecerea lui. Copilul bolborosește, din cînd în cînd cola vine înapoi, și atunci mama trebuie să aștepte cu răbdare să se scurgă totul, și reîncepe să toarne. A terminat în mai puțin de cinci minute. Satisfăcută, trîntește *gallon*-ul în containerul de reciclabile-plastic. Se îmbracă, se rujează grăbită în oglindă, își aranjează o șuviță-două, nu-i place cum îi stă în dimineața asta, are cearcăne însă nu-i timp de aplicat fond de ten, că dacă nu iar pierde autobuzul, să fii cuminte și să-ți faci temele, copilul a rămas pe scaun răsturnat pe spate, cu gura deschisă ca un pește, respiră greu, îi vor trebui cîteva ore ca să-și vină în simțiri și să se poată tîrî pînă la baie, unde va încerca din nou să-și bage degetele pe gît și să evacueze ce n-a fost deja digerată, barem știe că pînă la cină poate fi liniștit, gustarea de la ora patru o va arunca pe geam, ca de obicei, trebuie să-și perfecționeze cumva planurile de evadare, pînă acum l-au prins de fiecare dată în mai puțin de cincisprezece minute, acum însă mintea lui încețosată de grăsimea în care își fac loc pliciuri de cola nu poate produce mare lucru, caută cu mîna grăsuță telecomanda și întoarce cu silă capul către televizor.

Laura ALBULESCU

Întotdeauna am crezut că e greu să scrii despre copilărie. Dozajul perfect între o idealizare siropoasă, confesiuni clișeizate care nu prea interesează pe nimeni și o dezvrăjire destul de cinică pînă la urmă nu-i chiar la îndemîna oricui.

Laura Albulescu

Perspectiva antropologico-etologică

Nu trebuie neapărat să citești *Împăratul muștelor* ca să ai din cînd în cînd revelația că aproape orice copil este un mic monstru, un drăgălaș sociopat polimorf. Noroc cu principiul realității. Am fost de multe ori rea și crudă în modul cel mai gratuit cu putință. Îmi amintesc replici și situații pe care le regret teribil acum, chiar dacă unele au fost teaurizate în memoria colectivă a familiei ca dovezi de inteligență și spiritualitate precoce. N-am chinuit animale, în schimb. Am tăiat la un moment dat niște râme cu lama în câteva băltoace ca să văd cu ochii mei că se regenerează, cum învățasem la ora de biologie. Am fost mușcată brutal și fără nici un motiv. Am bătut și eu o fetiță. La ea acasă. Mama ei mi-a interzis – previzibil - să mai am vreun contact cu fiica.

Dincolo de toate astea, am fost un kopilozaur foarte fericit care a adorat pînă la demență aricii, a plâns în spasme la *Puiu*, a fost mândru cînd a fost făcut pionier și a căzut din pat fără să se trezească.

(restul perspectivelor – în Tiuk)

Roman TOLICI

Uite, am murit

Uite, am murit. Îmi spunea bunica zâmbind, închizând ochii. Ba nu! Spuneam eu și cu degetelele de copil îi ridicam pleoapele. Bunica era bătrână și uscată toată și semăna întradevar cu Moartea. Era bună și blândă și mă iubea nespus. Și eu o iubeam, tot nespus, căci în familia mea această expresie – te iubesc, era inexistentă. Am pronunțat-o pentru prima oară abia în adolescența târzie, dar asta e o altă poveste. Aveam patru ani când bunica a murit. Era februarie. Mă duc să aduc niște lemne de foc, a spus, și s-a dus. Am așteptat-o zadarnic împreună cu sora mea cea mare, care a ieșit într-un târziu după ea fără să se întoarcă la rându-i. După un timp mi-am făcut curaj, am traversat casa și am ajuns pe verandă, unde bunica stătea întinsă pe jos, printre lemne de foc, cu ochii închiși. I-am ridicat pleoapa ca odinioară și ochiul ei m-a privit cu răceală de gheață. Am știut că nu mai glumește. Am plâns speriat, singur la căpătâiul morții. Nu știu cât timp a trecut până a reapărut sora mea cea mare împreună cu o vecină, apoi mama, apoi tata...

Urmare pe tiuk.reea.net

Roman Tolici

Șerban FOARȚĂ

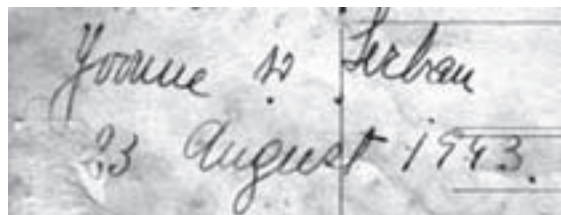
Dragă Mihail,

pentru că-mi ceri o poză cu mine, „îngerăș”, ți-o trimit pe asta, de mai jos, în care apar cu mama, când ea va fost în vârstă de 23 de ani, iar eu (dacă-i pot spune unuia ca ăla, cu miros de lapte și în Spielhosen, „eu”!) de 411 zile.

Șerban Foarță cu mama

Vrednică de luare-aminte este data scrisă de mâna mamei pe revers: 23 August 1943.

Șerban Foarță cu mama (verso)

Patina este, evident, a vremii; anul, al Domnului din ceruri; A-ul majuscul din cuvântul *August*, observă ortografia de atunci, neimplicând gloriificarea unei date neintrate, încă, în istorie.

Or, peste un an (și cam o săptămână), aș fi putut să fiu pozat pe umărul Ostașului sovietic e-li-be-ra-tor, – vorba imnului, de mai târziu, al faimosului duo Frunză Eugen-Deșliu Dan.

La 23 august 1943, „Trăiască Regele!” era imnul României (și va mai fi vreo patru ani de zile).

Mai adaug că, nu din prevedere, Spielhosen-ii mei sunt roșii (culoarea le-o țin bine minte, căci i-am purtat și mai târziu), – cu, însă, mici buline albe, ca sângele ce este un melanj (cu un vocabul imposibil) eritrocito-leucocitar.

Dacă ar fi posibil, aș semna epistola aceasta cu o cerneală roșie cu picățele albe!

Salut voios,

Șerban

PATRU DIALOAGE ANALOAGE - pe tiuk.reea.net

Alexei Vakulovski cu Svetlana și Valeriu

Alexei VAKULOVSKI

Surprizele pedagogiei

Povestea începu atunci când am îndrăznit să asist la o adunare a părinților. Misiunea aceasta nobilă o avea de regulă soția, dar în ziua aceea, din motive necunoscute mie, a refuzat categoric să-și îndeplinească cinstit îndatoririle. Și ca să dovedesc că treaba e din cele ușoare, am deschis ușa clasei în care învăța feciorul meu. Când mă văzu, diriginta începu să tremure de bucurie: bine ați venit, stimate Stoica, să fie într-un ceas bun, într-o zi cu noroc să fie, căci numai în felul acesta aflăm și noi că elevii noștri au și tată, un tată care se interesează de educația lor ș.a.m.d. Am vrut să răspund cu o glumă, dar ea mi-a

înghețat pe buze, căci mă priveau vreo 30 de perechi de ochi iscoditori și frumoși. Să mă retrag – era prea târziu, dar nici nu era cazul: aveam să apăr cinstea bărbatilor singur și trebuie să vă spun că am ținut piept tuturor atacurilor, tuturor privirilor, tuturor împunsăturilor, tuturor laudelor chiar. Căci nu în zadar am fost grănicer în armată. Am revenit acasă cu capul plin de termeni din știința pedagogică și am început a dezghioca problema veșnică a relațiilor dintre părinți și copii. Mi-am dat seama că acord prea puțină atenție educației urmașilor mei, iar ei, floarea vieții, hoinăresc fără jenă pe naiba știe unde și trag acasă cu vocabularul completat cu expresii din ce în ce mai colorate, iar năravurile li se fac cam imprezvizibile, ca să nu zic ceva mai pe de-a dreptul. Iată ce înseamnă educație feminină, mi-am zis, dar mi-a întrerupt meditația profundă

feciorul, care mă informă laconic, bărbătește:

- Dacă nu-mi cumperi blugi, nu mă duc la școală.

Mi-am amintit imediat că copiii sunt cinstea părinților, iar părinții – lauda copiilor și am hotărât atunci să devin educatorul urmașilor mei. Nu sunt eu C. Spiru Haret, nici J.-J. Rousseau, nici tovarășul Crăciun, dar arătați-mi măcar o persoană care crede că nu știe la perfecție arta educației. Nu-s părinți de aceștia! Și ca munca mea să se încununeze cu lauri, am început-o de la tradiții, răsfoind în memorie exemple controlate de viață.

(continuarea – în Tiuk!)

Ioan Es. Pop

Ioan Es. POP

Cartea

Aveam unsprezece sau doisprezece ani, era vară și mă aflam împreună cu toți ai mei la seceratul grâului. Pe la ceasurile trei ale după-amiezii, mama mi-a poruncit să las secera și să merg acasă, pentru a pregăti mâncarea porcilor, o operațiune lungă și anevoioasă. Tăiam câteva zeci de sfeclă furajere, despiciam câțiva bostani, spălăm și mărunțeam câteva kilograme de cartofi, le însoțeam cu frunzele de la sfeclă, turnam amestecul rezultat într-un cazan de vreo sută de litri, după care căram cu găleata apă și îl umpleam. Urma tăiatul lemnelor, ațâțarea focului și întreținerea lui cale de trei ceasuri, până când amestecul fierbea bine. Stop? Nu, pentru că la final adăugam tărâțele și îi mai dam delicioasele fierturi un clocot, ca să se îngroașe. Dar în ziua aceea mi-am permis să amân începerea ritualului cu pricina și

TIUK!

coordonator supliment: m.vklvsk

autori: TiuKopilozaarii

design: GAMARȚ Andrei

corector: m.vklvsk

traduceri: m.vklvsk

contact: revista.tiuk@gmail.com

<http://www.tiuk.reea.net>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și KLUBULUI TIUK! și nu pot fi preluate fără acordul acestora.

Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#2 | Revista la PLIC | martie 2010

<http://plic09.wordpress.com>

m-am strecurat în lanul de porumb din spatele casei pentru a citi câteva pagini, doar câteva, mi-am jurat, din "Amintiri din Casa Morților" de Dostoievski. Amarnică decizie, pentru că timpul trecea și eu nu mă puteam dezlipi de carte, paralizat poate și de valul de disperare și vinovăție

creșcânde. Soarele căzuse după orizont când brusc am auzit-o strigându-mă. Am îngropat pe fugă cartea în pământul afânat din lan și m-am repezit să-mi îndeplinesc datoria. Prea târziu. Pedeapsa a fost pe măsură. Dar bătaia pe care am încasat-o atunci mă apasă astăzi mai puțin decât ceea ce s-a întâmplat cu cartea, rămasă cu finalul necitit. Peste noaptea ce a urmat s-a abătut furtuna, care n-a conținut nici a doua zi. Ploaia a nivelat pământul, iar urmele micului mormânt în care îmi depozitasem cartea s-au șters. Am scormonit solul săptămâni la rând pentru a-mi recupera bijuteria, dar n-a fost să fie. N-am dat de urma ei nici toamna târziu, când am arat toată întinderea cu pricina. Parcă o-nghițișe pământul, zău așa.

